

РЕШЕНИЕ

№ 7403

гр. София, 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 18.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1487** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба на З. Р. Х. от [населено място], депозирана чрез адв. Ж. И. от САК, против Заповед №РД14-1062/27.11.2019 г. на Министъра на културата, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, съгласно чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл. Твърди се, че оспореният акт е нищожен и незаконосъобразен, поради което се иска неговата отмяна по подробно изложени съображения. Претендира се присъждането на направените по делото разноски за назначената експертиза, както и адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на основание чл.38, ал.2 ЗА.

Ответникът, Министъра на културата, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт Й. Н., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Подробни аргументи за законосъобразността на оспорения акт са изложени в придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка. Не претендира присъждането на разноски.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие на образуваното дисциплинарно дело. Назначена е и приета СКТЕ. Приложено е търговско дело № 379/2017 г. по описа на СГС, към което са приложени т.д. №2477/18 г. на САС и ч.т.д. №2291/2019 г. на ВКС.

Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с

доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Оспроващата З. Р. Х. е заемала длъжността „Младши юриконсулт“ в в Отдел „ПНД“, Дирекция „Правна и управление на собствеността“ в Министерство на културата, считано от 01.02.2009 г., а впоследствие „Главен юриконсулт“ в Дирекция „Правнонормативна дейност и обществени поръчки“ в МК, видно от приложените по делото доказателства в тази насока. Тези обстоятелства не са спорни между страните - че длъжността е заемана от същата към датата на издаване на обжалваната заповед, както и че функциите, които е следвало да изпълнява са предвидените в представената по делото длъжностна характеристика за длъжността, връчена на служинеля на 12.12.2017 г.

От приложените към дисциплинарното дело доказателства е видно, че с Докладна №56-00-124/11.11.2019 г., депозирана от Директора на Дирекция „ПНДОП“ Министъра на културата е сезиран, че с Определение №465:04.11.2019 г. по ч.т. дело №2291/2019 г. на ВКС жалбата на Министерство на културата срещу Решение №319/07.02.20019 г. на САС е върната на основание чл.286, ал.1, т.1 ГПК като подадена извън законоустановения срок за обжалване, което пречатства по-нататъшния ход на производството, като в конкретния случай решението на САС, с което е отхвърлен иска на МК против ДЗЗД „Антична С.“ е влязло в сила. Върху докладната Министъра на културата е поставил резолюция „За дисциплинарен съвет“ След като с писмо от 12.11.2019 г. от Директора на Дирекция „ПНДОП“ е изискана допълнителна информация относно делото и отговорните служители, със Заповед №РД09-1264/14.11.2019 г., издадена от Председателя на Дисциплинарния съвет на основание чл.96, ал.1 ЗДСл е образувано дисциплинарно дело №2 срещу държавния служител З. Х., главен юриконсулт в Дирекция „ПНДОП“ и е свикано заседание на членовете на ДС на 14.11.2019 г.

Видно от приложения Протокол №1, на 14.11.2019 г. е проведено заседание на дисциплинарния съвет, на което са присъствали всички негови членове, назначени със Заповед №РД09.593/26.07.2018 г. на Министъра на културата, с изключение на Т. Ц., която с резолюция на Министъра на културата от 14.11.2019 г. е била заменена с М. Г., главен юриконсулт в дирекция „ПНДОП“. На това заседание са разглеждани действията на служителя във връзка с т.дело №2487/2018 г. на САС и т.д. №346/2019 г. на ВОС. Във връзка с първото дело ДС е взел решение, че привлеченото към дисциплинарна отговорност лице следва да бъде изслушано, за което е уведомена писмено с отправено писмо №56-00-124/14.11.2019 г. Проведено е изслушване на 14.11.2019 г., отразено в Протокол за изслушване, приложен към Протокол №1 от заседанието на ДС.

Заседание на ДС е проведено и на 15.11.2019 г., в продължение на обсъждането, проведено предходния ден по т.д. на ВОС. В тази връзка ДС отново е поканил и изслушал служителя относно това дело, като протоколът е приложен към Протокол №2 от 15.11.2019 г. от проведеното заседание на ДС.

След обсъждане на материалите и след изслушване на държавния служител ДС е приел, че З. Х. е извършила дисциплинарни нарушения, съгласно чл.89, ал.2, т.1 и т.2 ЗДСл, като не е изпълнила служебните си задължения и е забавила изпълнението на служебните си задължения по разглежданите дела. Нарушенията се изразяват в това, че не е определила правилно процесуалния срок за подаване на касационна жалба във връзка със съобщение, получено в МК на 12.02.2019 г. за Решение №319/07.02.20019 г. на САС по в.т. дело №2477/2018 г. на САС. Освен това е допуснала да бъдат

представени неистински документи, третиран като доказателства относно спазване на срока за обжалване на същото решение, с молба вх. №6878/05.04.2019 г. чрез САС до ВКС, с която се иска възстановяване на срока за обжалване. На трето място е прието, че за посочените документи не е уведомила съответните органи, а именно прекия си раководител или Инспектората, което задължение произтича от раздел V, т.19 от длъжностната ѝ характеристика. Като е взел предвид, че действията са извършени във връзка със съдебен спор, по който МК е страна, както и че се касае за предявен иск, чиято цена е в особено висок размер и че по отношение на делото има силен обществен интерес и отзвук, ДС е приел, че действията на служителя следва да се третират като грубо нарушение на служебните задължения. Тежестта на дисциплинарното нарушение е голяма, тъй като с извършването му е пречатствана възможността да бъде обжалван съдебен акт, чийто краен резултат ще бъде свързан с нанасяне на имуществена вреда на ведомството и негативен обществен отзвук, както за ръководството на администрацията, така и за работата ѝ в цялост. Според ДС дори да се приеме, че нарушението не е извършено умишлено, то е налице груба небрежност на държавния служител, като се отчита високата длъжност, която заема, служебния стаж и професионалния му опит. Прието е че Х. е съзнавала действията си, свързани с подправени неистински документи, приложени към официални документи, чрез които се цели да бъде осъществена съдебна защита на интересите на МК. По отношение на цялостното служебно поведение на служителя е прието, че има хронични пропуски в работата си, като е даден пример с процедури по ЗДОИ, без да са конкретизирани, както и другото обсъждано дело – това във ВОС. Предвид изложеното мнозинството от състава на ДС е предложил на служителя да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ съгласно чл.80, ал.1, т.5 ЗДСл. Един от членовете е предложил да бъде наложено дисциплинарно наказание „понижаване в по-долен ранг за срок от 6 месеца до 1 година.“.

С Доклад на Председателя на ДС от 18.11.2019 г. дисциплинарно дело №2/2019 г. е предоставено на Министъра на културата и постъпило при същия на 18.11.2019 г.

С писма от 20.11.2019 г. и от 25.11.2019 г., първото от които не е получено от Х., същата е поканена да даде писмени обяснения и да се яви за изслушване в кабинета на Министъра на посочена дата и час. Видно от приложения протокол, служителят е изслушан от ДНО на 25.11.2019 г. На същата дата са депозиран и писмени обяснения.

Като е възприел доводите на ДС, на 27.11.2019 г. Министъра на културата е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която на З. Х. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, съгласно чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл. В същата е прието, че служителят е нарушил служебните си задължения като : 1. не е определила правилно процесуалния срок за подаване на касационна жалба във връзка със съобщение, получено в МК на 12.02.2019 г. за Решение №319/07.02.20019 г. на САС по в.г. дело №2477/2018 г. на САС. Касационна жалба е подадена на 13.03.2019 г. 2. Допуснала е да бъдат представени неистински документи, третиран като доказателства относно спазване на срока за обжалване на същото решение, с молба вх. №6878/05.04.2019 г. чрез САС до ВКС, с която се иска възстановяване на срока за обжалване. Описани са приложените към жалбата документи, а именно пощенски плик, на който се чете пощенско клеймо от 12.03.2019 г. и посочен бар код и обратна разписка със същия бар код, която не съдържа пощенски клеймо. Проверката на бар кода в електронната система на Български пощи е установила, че такава пратка не

съществува. ДНО е приел, че в дадените обяснения служителят не е оспорил факта, че тези документи са неистински и са създадени само с цел да бъдат приложени към частната жалба. 3. За посочените в т.2 документи не е уведомила съответните органи, а именно нейно пряко задължение е, съгласно раздел V, т.19 от длъжностната ѝ характеристика е устно или писмено да докладва на прекия си ръководител или Инспектората за станали ѝ известни административни пропуски и/или нарушения, които създават предпоставки за конфликт на интереси, корупция, измама или нередности.

ДНО е преценил, че тежестта на нарушението е голяма, като е преповторил доводите на ДС. Приел е, че обстоятелствата, при които е извършено нарушението, показват, че държавният служител е съзнавал действията си, свързани с представяне на подправени неистински документи, приложени към официални документи, чрез които се цели да бъде осъществена съдебна защита на интересите на МК. Приел е, че описаните действия представляват дисциплинарни нарушения съгласно чл.89, ал.1, т.1 и т.2 ЗДСл, чл.5, ал.2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, т.19, раздел V от длъжностната характеристика на служителя.

Заповедта е връчена при редовно оформен отказ на служителя да я получи.

От заключението на вещото лице по приетата СКТЕ се установява хронологията по деловодната система на МК „Е.“ относно разпределянето на конкретни служители и поставените им задачи по в.т. дело №2477/2018 г. на САС. Вещото лице е установило също, че на 12.03.2019 г. в 12,28 ч. на служебната ел. поща на оспорващата е получен имейл от Т. Ц., Директор Дирекция ПНДОП“, с прикачена към него касационна жалба против решението на САС, изготвена от друг юриконсулт, К. П.. По поставения въпрос дали чрез системата „Е.“ е връчена заповедта за заместване на жалбоподателката, в заключението си вещото лице е отговорило, че не е връчена. По този въпрос в съдебно заседание пояснява, че същата е изпратена и постъпила в пощата на оспорващата на 28.02.2019 г. в 17,06 ч., но не е отворена от нея.

От приложеното търговско дело № 379/2017 г. по описа на СГС, към което са приложени т.д. №2477/18 г. на САС и ч.т.д. №2291/2019 г. на ВКС се установява, че съобщението за изготвеното решение на САС е постъпило в МК на 12.02.2019 г., както и че касационната жалба против него е депозирана на ръка на 13.03.2019 г. от оспорващата. Видно е също и че към молбата до ВКС, подадена също от З. Х. и разгледана като частна жалба срещу разпореждането за връщане на касационната жалба са приложени пощенски плик, адресиран до САС с подател К. П. и известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат неговите права. Въпреки, че оспореният акт е връчен при редовно оформен отказ на 27.11.2019 г., а жалбата е подадена на 27.01.2020 г., съдът счита, че е спазен законоустановения срок, доколкото в оспорения акт липсва посочване пред кой орган и в какъв срок подлежи на оспорване. Следователно приложима е разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК, предвиждаща 2-месечен срок. Аргумент за допустимост на оспорването са и наведените доводи за нейната нищожност.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА. Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на

представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Министъра на културата, съобразно нормата на чл.92, ал.1 ЗДСл. и чл.108, ал.1 от същия закон, като няма спор, че издателят на административния акт е орган по назначаването за служителите в Министерство на културата и на него, съобразно закона, са възложени правомощията за налагане на дисциплинарни наказания и за прекратяване на служебните правоотношения в същото министерство.

Заповедта е издадена при спазване на предписаната от закона писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл.97, ал.1 ЗДСл. Изложената фактическа обстановка е скрепена и със съответното правно основание на налагане на дисциплинарното наказание. Съдът приема, че в заповедта и останалия доказателствен материал по преписката се съдържат достатъчно по обем данни, за да се приеме че са посочени както нарушението като описание на факти и обстоятелства, така и служебните задължения, които са виновно нарушени. Налице е корелация между факти и право. Съдът констатира, че в оспорения акт изрично не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението, при което е налице нарушение на чл.97, ал.1, т.4 ЗДСл. Според настоящия съдебен състав в случая това нарушение не е съществено, доколкото при описание на нарушението са посочени дати, от които може да се изведе извод кога е прието за извършено нарушението. Следователно, макар да не са конкретно описани, датите и мястото на нарушенията са определяеми от съдържанието на акта. По този начин не е нарушено правото на защита на наказаното лице и съда може да извърши преценка на относимите към тези реквизити факти и обстоятелства.

В хода на проведеното дисциплинарно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В случая е спазена процедурата пред дисциплинарния съвет, предвидена в нормата на чл.96 ЗДСл. Министъра на културата преди да наложи дисциплинарното наказание е разпоредил на дисциплинарния съвет /ДС/ образуване на дисциплинарно дело по отношение на жалбоподателя, за извършените от нея нарушения по чл.89, ал.2, т.1 и т. 2 ЗДСл. и е съобразил становището на съвета /по арг. от чл. 96, ал.1 ЗДСл./Дисциплинарният съвет е заседавал в законен състав, като е изслушал служителя и в изпълнение на императивното изискване на чл.96, ал.2 от ЗДСл, са изяснени фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение. Съветът е взел своето становище с мнозинство и го е представил на дисциплинарно наказващия орган заедно с преписката по делото /чл.96, ал.3 и 4 ЗДСл./Спазени са и преклузивните срокове, предвидени в нормата на чл.94, ал.1 ЗДСл. В съответствие с чл.93, ал.1 ЗДСл дисциплинарнонаказващият орган, преди да наложи дисциплинарното наказание на жалбоподателя, я е изслушал и е приел нейните писмени обяснения.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Дисциплинарната отговорност е вид юридическа отговорност, която се ангажира при доказано дисциплинарно нарушение. За да бъде доказано дисциплинарното нарушение и ангажирана дисциплинарната отговорност на един служител е

необходимо да се установи от фактическа страна деянието - действие или бездействие, от обективна страна да се докаже противоправността на това деяние, т.е. да е налице обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение, от субективна страна да е налице вина на дееца - умисъл или небрежност, да е установен правно-релевантен резултат (вреда) и да е налице причинна връзка между деянието и резултата. С оглед на това, за да е законосъобразен актът, с който се налага дисциплинарно наказание, следва да се установят посочените елементи на дисциплинарната отговорност и органът да изложи мотиви за всеки един от тях.

Съдът намира, че от събраните в хода на проведеното дисциплинарно производство и в съдебното производство доказателства се установява, че оспорващата е извършила вменените ѝ нарушения. По отношение на първото от тях, изразяващо се в това, че не е определила правилно процесуалния срок за подаване на касационна жалба във връзка със съобщение, получено в МК на 12.02.2019 г. за Решение №319/07.02.20019 г. на САС по в.т. дело №2477/2018 г. на САС, съдът намира за неоснователно направеното възражение, че не е била нейна отговорността за това. В действителност не се установи, че това дело изрично ѝ е било разпределено, но за работата по същото тя е била отговорна по силата на заповедта за заместване на титуляра. Установено е, че на юрисконсултът, работил по делото, е разрешено ползването на отпуск, като за заместващ го е определена именно оспорващата. От назначената СТКЕ съдът приема за установено, че за заместването Х. е била уведомена, доколкото актът ѝ е бил изпратен на служебната поща. Фактът, че не е отворила имейла не я освобождава от отговорност. Следователно от датата на постъпването му в електронната ѝ поща същата е следвало да замества титуляра, като изпълнява и неговите служебни задължения, едно от които е била работата по посоченото дело, във връзка с което е било получено съобщение за постановено съдебно решение. Следователно отговорността за определяне на процесуалния срок за подаване на жалба е била нейна. Установено е също, че на 12.03.2019 г. в 12,28 ч. оспорващата е получила на служебната си ел. поща изготвена касационна жалба, която е следвало да депозира в съда. От дадените от служителя обяснения и от протокола за изслушването ѝ пред ДС е видно, че същата е преценявала срока за подаване на жалбата и е приела, че е 13.03.2019 г., на която дата е подадена и касационната жалба в съда. Че срока не е правилно определен става ясно от разпореждането за връщане на касационната жалба от 21.03.2019 г. на САС и от определение №465/04.11.2019 г., постановено по ч.т. дело №2291/2019 г. на ВКС, с което същото е потвърдено. Съдът приема, че деянието е противоправно, тъй като служителят е имал задължението да определи срока за подаване на жалбата, но не е го определил правилно и е извършено виновно, при форма на вината груба небрежност, предвид дължността, която заема, служебния стаж и професионалния опит. Деянието определено води до вреда за МК, тъй като пречатства възможността за съдебен контрол на решение, постановено по търговско дело на МК пред ВКС.

По отношение на второто деяние, изразяващо се в това, че е допуснала да бъдат представени неистински документи, третирани като доказателства

относно спазване на срока за обжалване на същото решение, с молба вх. №6878/05.04.2019 г. чрез САК до ВКС, с която се иска възстановяване на срока за обжалване, съдът намира, че също е доказано От приложеното търговско дело е видно, че частната жалба до ВКС, към която са били приложени описаните доказателства е подадена от Х.. Не е установено кой е създал приложените документи и иманно за това същата е обвинена, че е допуснала да бъдат представени. От обясненията ѝ и от мотивите на определението на ВКС, както и от извършената проверка от ДС се стига до извода, че сащите са били създадени за целите на производството и не са истински. До този извод се стига и предвид факта, че ако писмото беше изпратено по пощата, то пликът не би бил в министерството. Следователно и това нарушение е установено, като същото е извършено виновно, доколкото служителят е знаел, че приложените доказателства са неистински. Безспорно с тези действия се уронва престижа на ведомството.

По отношение на третото нарушение служителят признава, че за посочените по-горе неистински документи не е сезирала съответните органи съгласно задължението ѝ по т.19, раздел V от длъжностната ѝ характеристика. В тази връзка неоснователни са доводите, че доколкото прекия ѝ ръководител е знаел за извършеното, а в приетата за нарушена разпоредба от длъжностната характеристика е използван съюза „или“ / прекия си ръководител или Инспектората/, то тя не е имала такова задължение. Съдът приема, че ако в действителност от Директора на Дирекция „ПНДОП“ е знаел за неистинските документи, което не е безспорно установено в хода на процеса, а до тези изводи се е стигнало само въз основа на изявленията на наказаното лице, то тогава същата е била длъжна да докладва на Инспектората. След като е установено, че не е сторила това, то и третото вменено ѝ нарушение е извършено.

Съдът приема, че описаните деяния представляват дисциплинарни нарушения по смисъла на чл.89, ал.2, т.1 и т.2 ЗДСл, при което правилно е ангажирана дисциплинарната отговорност на лицата. При извършена преценка на обстоятелствата по чл.91 ЗДСл съдът намира, че такава е извършена от ДНО, за което са изложени мотиви в акта, мотивиран и със становището на ДС, отразено в протоколите от проведените заседания, обосноваващи налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

С оглед на изложеното съдът приема, че заповедта е законосъобразна, при което жалбата против нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на страните не се дължат разноски.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Р. Х. от [населено място], депозирана чрез адв. Ж. И. от САК, против Заповед №РД14-1062/27.11.2019 г. на Министъра на културата, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, съгласно чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване

на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: